Nadal (Missa de Mitjanit)

Text de l'Evangeli (*Lc* 2,1-14): I s'esdevingué en aquells dies que sortí un edicte de Cèsar August perquè es fes un cens de tot l'imperi. Aquest primer cens es feu tenint Quirini el comandament de la Síria. I anaven tots a censar-se, cadascú a la seva ciutat. I pujà també Josep des de la Galilea, de la ciutat de Natzaret, a la Judea, a la ciutat de David, anomenada Betlem, ja que era de la casa i família de David, per tal de censar-se amb Maria, la seva esposa, que estava encinta. I s'esdevingué que, mentre eren allí, se li complí el temps del part, i infantà el seu fill primogènit, l'embolcallà i l'ajagué en una menjadora, perquè no hi havia per a ells lloc a la posada (...).

Nadal: "Tu ets el meu Fill, jo t'he engendrat avui"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, amb les paraules "Tu ets el meu Fill, jo t'he engendrat" (Salm 2), l'Església comença a viure el Nadal, és a dir, el naixement del nostre Redemptor Jesucrist a l'establia de Betlem. Antigament, aquest Salm pertanyia al ritual de la coronació del rei de Judà: Israel, a causa de la seva elecció, se sentia "fill de Déu" i, com que el rei era la personificació d'aquell poble, la seva entronització es vivia com un acte solemne d'adopció per part de Déu.

A la nit de Betlem, aquestes paraules adquiriren una significació nova i inesperada. El nen al pessebre és veritablement el Fill de Déu. Ell no és soledat eterna, sinó un cercle d'amor en el recíproc lliurar-se i tornar-se a lliurar. Ell és Pare, Fill i Esperit Sant. Més encara, en Jesucrist, el Fill de Déu, Déu de Déu, es feu home.

—L'etern avui de Déu ha davallat a l'efímer avui del món, tot arrossegant el nostre avui passatger envers l'avui perenne de Déu.

Nadal: August pertany al passat; Jesucrist és el present i el futur

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, l'evangelista ressalta expressament el context històric universal del naixement del Crist. Lluc vol dir-nos que allò que August pretengué per a si mateix (ser el salvador de l'univers) s'ha complert del mode més elevat en el Nen que ha nascut inerme i sense cap poder en la gruta de Betlem, els convidats del qual foren uns pobres pastors.

El regne anunciat per Jesús, el regne de Déu, és de caràcter diferent. No es refereix solament a la conca mediterrània ni tampoc únicament a una determinada època. Concerneix a l'home en la profunditat del seu ésser; l'obre al vertader Déu. La pau de Jesús és una pau que el món no pot donar (cf. Jn 14,27). Aquí es tracta en definitiva de la qüestió sobre el significat de "redempció", alliberament i salvació. La "pax Christi" no està necessàriament en contrast amb la "pax Augusti", però la pau del Crist supera la pau d'August, de la mateixa manera que el cel està molt per sobre de la terra.

—Una cosa és òbvia: August pertany al passat; Jesucrist, en canvi, és el present i el futur: "el mateix ahir, avui i sempre" (He 13,8).

Nadal: "La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres" (Is 7,14)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Mateu en la Missa de la Vigília (Mt 1,1-25) mostra que en Jesucrist es compleix tot allò que havia anunciat l'Escriptura. Això forma part de l'estructura fonamental del seu evangeli: proporcionar a tots els esdeveniments essencials una "prova de l'Escriptura". Així, l'evangelista cita Isaïes 7,14: "La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres".

Aquest verset se situa l'any 733 a.C., durant el regnat d'Acaz. Mateu, i amb ell tota la tradició cristiana, veu aquí un anunci del naixement de Jesús de la Verge maría: Jesucrist és ell mateix "l'Emmanuel" (la permanència de Déu amb els homes). L'afirmació sobre la verge que dóna a llum l'Emmanuel, de manera anàloga al gran cant del Servent del Senyor de Isaïes 53, era una paraula en espera. En la seva època històrica no s'hi troba cap correspondència concreta.

—Els cristians hem d'escoltar aquesta paraula —que estava esperant ser desxifrada— com adreçada, sobretot, a nosaltres: l'Emmanuel ha arribat!

Nadal: Característiques literàries dels relats evangèlics de la infantesa de Jesús

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, en la Missa de l'Alba (Lc 2,15-20) llegim que Maria conservava i ponderava en el seu cor els misteris que celebrem al Nadal. En Lluc i Mateu els esdeveniments de la infantesa de Jesús es troben molt estretament relacionats amb textos de l'Antic Testament. Hi ha paraules de l'Antic Testament que romanien, per dir-ho així, "sense propietari". De la correlació entre aquestes paraules "en espera" i el reconeixement del seu Protagonista finalment manifestat (Jesús de Natzaret), s'ha desenvolupat l'exegesi típicament cristiana, que és nova i, nogensmenys, segueix sent totalment fidel a la paraula originària de l'Escriptura.

El que Mateu i Lluc pretenien —cadascú a la seva pròpia manera— no era tant contar "històries" com escriure "història", història real, ja esdevinguda, història certament interpretada i compresa sobre la base de la Paraula de Déu.

—Els relats de la infantesa son història interpretada i, a partir de la interpretació, escrita i concentrada. Procedeixen de tradicions familiars cristianes que aparegueren tardiament, ja que els esdeveniments sagrats de la Verge no podien convertir-se en tradició pública mentre ella encara vivia.